

Júlia

Világszerte Nr. 1

Stefanie London

Egy csók – és ennyi?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Stefanie Little, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 625. eredeti címe: *Only the Brave Try Ballet* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 625. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-027-3

• Kép: Istockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Mi közös van egy balerinában és egy futballistában? Leszámítva, hogy mindketten izmos, ruganyos testtel rendelkeznek, semmi. Az égvilágon semmi, gondolta Jasmine Bell, miközben a rúdnál szabályos *pliét* végrehajtó focistát figyelte.

A balettstúdió közepén állt szokásos öltözetében, vagyis szűk trikóban, testnadrágban, balettcipőben. A táncosok számára ez volt az egyenruha, Jasmine azonban majdhogynem meztelennek érezte magát. Gyorsan összefonta a karját a melle előtt.

– Kezdjük előlről! Engedje le a vállát! – adta ki az utasítást, és miközben első pozícióba helyezkedett, próbált nyugodtan lélegezni. – Bal kéz a rúdra, és *plié*... Egy, kettő, három, négy...

A férfi mosolyogva követte az utasításokat, egy kicsit rá is játszott a mozdulatokra. Jasmine már nagyon nehezen bírta ezt az egészet. Grant Farley a kelleténél jóval erősebb hatást gyakorolt rá, az öntudatos mosolya éppúgy, mint vastag, sötétszőke szemöldöke, melyet látványosan felfelvonott, ha a lány mondott valamit. Mintha csak arra született volna ez a fickó, hogy megzavarja a nőket az összpontosításban.

Jasmine ezért próbált távolságot tartani tőle, és csak messziről figyelte a férfi mozdulatait, hogy ha szükséges, közbeszólhasson. Pedig rendes körülmények között tevőlegesen is közbeavatkozott, ha egy tanítványa rosszul végzett egy mozdulatot, kézzel segített a helyes tartás kialakításában. Ebben az esetben azonban óvakodott ettől. A fejében, mióta csak Grantet meglátta, vörösen villogott a vészjelzés: *Mindent a szemnek, semmit a kéznek!*

Lehet, hogy nem is annyira a férfi külseje vagy a pimasz magabiztossága volt rá ilyen hatással. Jasmine az elmúlt hat hónapot szigorú önmegtartóztatásban töltötte, talán inkább ezzel lehetett összefüggésben a dolog.

És ami a legbosszantóbb, az arcátlan focista még meglepően ügyesnek is bizonyult.

– Jól csinálja – ismerte el Jasmine a következő, szusszanásnyi szünetben. – Bár ez még csak az első óra, de máris látom a fejlődést.

– Ami azt illeti, nem túl nehéz a feladat. – A férfi jegeskék szemében derű csillant. – Csak a térdemet hajlítgatom meg egyenesítgetem. Erre egy kétéves is képes.

Jasmine lebiggyesztette az ajkát.

– Most azért kicsit túlzott, ugye tudja?

– Nem hinném. – A férfi összefonta a karját a melle előtt, és miközben kedvtelve legeltette a szemét Jasmine-en, nekidőlt a rúdnak. – Adhatnak neki bármilyen sikkes, francia nevet, ez valójában nem több, mint térdhajlítás.

– Hát persze. Sok furcsa dolog van a világon. Például képzelje, vannak felnőtt férfiak, akik úgy keresnek pénzt, hogy egy labdát kergetnek a fűvön napestig. – Azzal Jasmine visszakapcsolta a zenét, és kiadta az utasítást: – Még egyszer, előlről!

Grant tette, amit kell. Beállt az első pozícióba, és engedelmesen hajlítgatta a térdét, de most nem figyelt eléggé: a csípője közben kimozdult a kiindulási helyzethez képest, és a lábfeje is beljebb vándorolt a kelleténél.

Jasmine ösztönösen kinyújtotta a karját, hogy megigazítsa, de az utolsó pillanatban kapcsolt, és visszakarta a kezét.

– Ne féljen, nem harapok. – A férfi ördögi mosolya azonnal rácáfolt erre a kijelentésre, Jasmine pedig megacélozta a szívét. Elvégre itt ő a tanárnő, az ő kezében van az irányítás!

– Csak a térde mozogjon, semmi más – mondta, és előrelépett, hogy stabilan megtartsa Grant csípőjét. – A teste maradjon egyenes. – A férfi újra megcsinálta a *pliét*, ezúttal Jasmine irányításával. Az izmai feszesek voltak, a testéből melegség áradt, mely észrevétlenül felforrósította a lány vérének is. – Fontos, hogy végig feszesen tartsa a hasizmait – magyarázta. – Ez segít az egyensúly megtartásában, megakadályozza, hogy ide-oda billegjen.

– Így jó? – Grant megragadta Jasmine kezét, és a hasára tette. Így a lány a pólón keresztül érezhette az izmai mozgását.

Nyelt egy nagyot, mert a szája kiszáradt, a vér pedig úgy lüktetett az ereiben, mintha legalábbis maratont futott volna. *A pokolba is, szedd már össze magad!*

– Igen, jó – mondta, és gyorsan visszahúzta a kezét, de már elkésett. A férfiből áradó tűz továbbra is ott égett a tenyerében...

Ezért megfojtom Elise-t, döntötte el. Ez a legkevesebb, amit megérdemel, amiért ezt a fickót a nyakamba varrta.

– Hé, kérdeztem valamit! – A férfi meglengette a kezét Jasmine arca előtt, és nevetett, amikor a lány összerezett. – Arra lennék kíváncsi, hogy segít ez az egész gyakorlatozás a combizmaidnak. Nem nyújtanom kellene őket inkább? Tudja, nem érek rá sokáig balettozni, hamarosan fontos meccsünk lesz. – Azzal megrázta és masszírozni kezdte a lábát.

– A hajlékonyság elérése hosszú folyamat. Nem várhatja, hogy már az első balettóra után maga legyen a kígyóember.

– Szó sincs róla, hogy ezt várnám. Már akkor boldog lennék, ha sikerülne megszabadulnom a sérülésem következményeitől, és végre teljes erőbedobással edzhetnék.

Jasmine vett egy nagy levegőt, és rápillantott az órára. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy mindjárt nyolc. Ez volt élete legnehezebb balettórája, és tartott tőle, hogy a többi csak rosszabb lesz.

– Máris vége az órának? Nahát, hogy elröpült az idő! – A férfi gunyoros hangja arra készítette Jasmine-t, hogy csak azért is erőt vegyen magán, ami egyáltalán nem volt könnyű Grant Farley gúnyos pillantásának keresztüzében. Te jó ég, bele sem mert gondolni, hogy az elkövetkező fél évben hetente kétszer fogja látni ezt az embert! És nem mondhatja neki, hogy nem vállalja, mert nagy szüksége van a pénzre. A számláit muszáj kifizetnie, még akkor is, ha ennek érdekében megint egy olyan öntelt fajankóra kell áldoznia értékes órákat az életéből, aki azt hiszi, hogy övé az egész világ.

– Azt hiszem, mára elég volt ennyi – jelentette ki.

– Látom, szomorú, hogy eljött a búcsú pillanata.

– Az óra hatvanperces, Mr. Farley. – Jasmine hangja egyre feszültebb lett. – Ha ez nem elég önnek, azt a stúdió tulajdonosával kell megbeszélnie.

– Ó, dehogyisnem, egy óra tökéletesen elég. Talán még sok is. – A férfi rákacsintott, és közben dús, szőke hajába túrt.

Csak ne lenne ilyen átkozottul jóképű! – gondolta dühösen Jasmine, és elindult az előtérbe vezető ajtó felé. Még mindig az orrában érezte a férfi illatát, lelki szemei előtt pedig egyetlen képek jelentek meg. Testét egy pillanatra hatalmába kerítette a vágyakozás, de aztán gyorsan elhessegette az érzést.

Grant nem a szó hagyományos értelmében volt jóképű, Jasmine mégis roppant vonzónak találta szögletes, markáns arcát. Még a ferde orrát is, mely úgy nézett ki, mintha egyszer eltört volna, és nem jól forrt volna össze. A lány szinte szeretett volna végigsimítani a csonton, hogy lássa, igaza van-e.

Aztán gyorsan az ajkába harapott, és megrázta a fejét. Szó sem lehet arról, hogy belegabalyodjon ebbe a fickóba. Az önző, beképzelt fajankókkal leszámolt egy életre, de az ám! A kapcsolatuk Granttel kizárólag üzleti természetű, és miután a férfi kifizette az órát, mindketten szépen hazamennek.

Jasmine kis híján sírva fakadt, ha arra gondolt, hogy aprópénzre kell váltania a tehetségét. Hát ez lett a vége az álmainak!

Grant a sporttáskájához lépett, turkált benne egy darabig, aztán átnyújtott a lánynak egy vastag borítékot.

– Ez az órák díja – mondta. – Az edző azt mondta, egyszerűbb, ha előre, egy összegben kifizetem az egészet.

A kellemesen vastag boríték belesimult Jasmine tenyerébe. A félévnyi óradíjból legalább

másfél hónapra biztosítva van a lakhatása és a teljes ellátása, szóval most egy ideig nem kell izgulnia. Szusszanásnyi haladékot kapott. Ám megkönnyebbülését szégyen váltotta fel, amikor hirtelen a táskájába dugta a borítékot. Arra sem vette a fáradságot, hogy megszámolja az összeget. Egy olyan ember, aki az újságok szerint több mint egymilliót keres évente, csak nem fogja megrövidíteni pár dollárral...

– Köszönöm – dünnyögte, és közben a világért sem nézett volna Grantre. Lehuppant a padra, és elkezdte lehúzni a bokamelegítőjét.

– Csak hogy tudja, Jasmine, nem saját örömeimre kezdtem balettozni, hanem edzői utasításra. Azért, hogy hamarabb rendbe jöjjön a lábam. Nem álmodoztam soha arról, hogy túllszoknyában álljak a színpadon.

Micsoda elviselhetetlen alak! Egy felfuvalkodott, öntelt...

– Értem. – Jasmine kikötötte a balettcipőjét, aztán belebújt meleg, bélelt bőrcsizmájába. Az izmai, ízületei máris kezdtek kihűlni, és a bokájába belehasított a fájdalom. Vágott egy alig észrevehető grimaszt, és megdörgölte a lábszárát. – Maga is muszájból van itt, és én sem vagyok ezzel másként. Kell a pénz, tudja...

Grant nem felelt, csak lehajolt, hogy kivegye a tréningalsóját a sporttáskából. Közben megfeszült rajta a vékony testnadrág, mely nem sok teret adott a képzeletnek. Jasmine-nek, aki egész óra alatt görcsösen igyekezett a férfi felsőtestére összpontosítani, most odatévedt a tekintete, ahová nagyon nem kellett volna.

Az arcába szökött a vér, és hiába nézett gyorsan félre, mert amikor Grant felegyenesedett, egyenesen rávigyorgott.

– Nocsak, talán valami olyasmit látott, amiben örömét lelte? – kérdezte gúnyosan, és kérdésére láthatóan nem is várt választ.

Hogy az ördög vinné el! – füstölgött magában a lány.

Grant megbánta a kérdést, amint kimondta. Volt valami Jasmine-ben, ami miatt ő nem bírt magával. Egyszerűen képtelen volt okosan viselkedni.

Ahhoz szokott, hogy úgy kell magáról levakarnia a nőket. Jasmine azonban más volt. Csöppet sem tolakodó, inkább visszafogott és tartózkodó. És a maga karcsú, hűvös módján örülten szexi.

Még most is, amikor villámló szemmel nézett rá, és haragosan összefonta a karját maga előtt. Grant szívesen évődött, és a lányok többnyire vették a lapot, Jasmine azonban nem, és ez jó is volt így. Minél dühösebb, annál könnyebb lesz vele megtartania a három lépés távolságot. Nem volt szüksége nőkre. Sőt, emberekre sem volt szüksége, persze a csapattársait leszámítva. Minél kevesebb embert enged közel magához, annál biztosabb, hogy senki sem fogja kihasználni.

– A hírneve miatt feledkezik meg a jó modorról, vagy már eleve nem volt gyerekszobája? – kérdezte Jasmine mézédés mosollyal, de metszőn.

– A hírnév sosem érdekelt. Én mindig csak focizni akartam, a többi csak kellemetlen mellékhatás.

Grantnek önmagát is sikerült meglepnie az őszinte válasszal.

– A hírnév éppúgy, mint a balettórák – tette hozzá gyorsan, mire Jasmine megint lebiggyesztette az ajkát, fitos orra körül elmélyültek a ráncok.

– Semmi sem tökéletes – vetette oda, aztán felkapta a táskáját, és elindult kifelé. Grant mosolyogva, de szótlánul követte.

A parkolóban megvárta, míg a lány beszáll a kocsijába, csak aztán ment oda a saját Mercedeséhez. Az autóban hideg volt, és jó néhány percig kellett fűtenie, mire a pára eltűnt az ablakokról. Jasmine addigra már elhajtott.

Néhány perccel később már Grant is az autópályán volt. A csúcsforgalom már véget ért, alig közlekedtek az úton. Vezetés közben bal kézzel masszírozni kezdte sajtó combját.

Ki hitte volna, hogy egy olyan lányos dolog, mint a balett, ilyen kimerítő tud lenni? Persze ezt a felismerést megtartja magának, sem Jasmine-nel, sem a csapattársaival nem fogja megosztani.

Megszólalt a telefonja a szélvédőre erősített tartóban, és a csapattársa, Dennis Porter képe

tűnt fel a kijelzőn. Grant fogadta a hívást.

– Szia, Den!

– Hogy ment a balett? – Dennis hangján még így, a telefonban is lehetett hallani, hogy vigyorog. – Kíváncsi vagyok, mi a helyzet a férfiasságoddal, cimbora.

A balettóra Grantnek sem volt éppen élete álma, csak hogy egy folyton kiújuló combizomsérülés rákényszerítette, hogy szokatlan módszerekhez folyamodjon a gyógyulás érdekében. A csapat orvosa ajánlotta neki a lehetőséget, és akkor nem is tűnt rossznak az ötlet, de a valóság sokkal idegőrlőbbnek bizonyult az elméletnél, nem utolsósorban azért, mert a játékosársai, mióta megtudták, hogy balettre fog járni, szakadatlanul ezzel cukkolták.

– Nincs mitől félned, Den. Még ha mostantól átváltanék is a fiúkra, akkor sem lennél az esetem.

– Na, mesélj, milyen volt? És milyen a tanárnőd? Csinos?

– Az, hogy csinos, az nem kifejezés. Szédületes.

Grant egy idősebb, tapasztaltabb balett-táncosnőre számított, ehhez képest egy huszonéves, karcsú szépség üdvözölte a stúdióajtóban, akinek porcelánbőre és hollófekete kontya volt.

– Húha! A végén lehet, hogy csatlakozom hozzád, testvér...

A férfit különös érzés kerítette hatalmába a gondolatra, hogy Dennis rányomulhat Jasmine-re. Gyorsan elhessegette a gondolatot, és megpróbálkozott egy tréfával.

– Gondoltam, hogy szívesen megnéznél akció közben.

– Szerintem egy ország várja, hogy akció közben láthasson. Remek szezonunk lesz, érzem.

– Én is – felelte Grant, de aztán hosszúra nyúlt a csend.

– Gondolod, hogy túltetted magad végre azon a bizonyos dolgon? – kérdezte végül Dennis.

– Hát persze – felelte könnyedséget tettetve Grant. – Hiszen ismersz. Elpusztíthatatlan vagyok.

Hamarosan letette, és hagyta, hogy a gondolatai visszakalandozzanak Jasmine-hez. Vajon a lány tud az ő múltjáról, ezért olyan tartózkodó vele?

Grant az ajkába harapott, és érezte, hogy ismét a hatalmába keríti a megbánás ismerős érzése. Gyorsan feltekerte a hangerőt a rádión, de hiába fájdult meg a dobhártyája a fülsüketítő zenétől, a fejében kavargó gondolatokat nem sikerült elűznie.

Tenyérével a kormányra csapott. Hiába volt olyan tanárnője, mint a megtestesült férfiálom, mégsem örült az előtte álló balettóráknak. Volt fontosabb dolga is a térdhajlítás gyakorlásánál. Nevezetesen kitalálni, hogyan vezetheti győzelemre a *Victoria Harbour Jaguars* csapatát.

Még nem volt olyan régen, hogy kiesett a pikszisből. Most bizonyítania kell, és helyreállítania a jó hírét. Meg kell győznie az edzőjét, a csapatát és a szurkolókat arról, hogy Grant Farley újra a régi. Vagyis végképp nem volt szüksége Jasmine-re, aki csak arra jó, hogy elterelje a figyelmét a céljáról.

Nagyot nyögve hajtotta hátra a fejét a támlára. Rosszat sejtett a balett-tanárnőjével kapcsolatosan. Van abban a lányban valami, ami szokatlanul erős érzéseket ébreszt benne. És ahogy az óra után ránézett... az felhívás volt keringőre.

De erről szó sem lehet!

Most semmi esetre sem, hiszen már csak karnyújtásnyira van attól, hogy tisztára mossa a nevét. Ez az ő szezonja, és senki nem veheti el tőle az esélyt, hogy mindent jóvátegyen.

– Nem!

Grant szálfegyenesen ült fel az ágyában. Az arcán, a nyakán izzadság csorgott végig, le egészen a hátáig, és a keze önkéntelenül is ökölbe szorult.

Egyedül volt a hálószobájában. Zihálva szedte a levegőt, minden lélegzetvétel olyan volt, mintha tüzet szívott volna a tüdejébe.

A szeme lassan hozzászokott a sötétnek, már ki tudta venni a bútorok körvonalait. A függöny résein át beszöktek a város fényei, bonyolult mintákat rajzolva az ágyra. Csend volt mindenütt. Aludt az egész világ, csak ő reszketett egyedül.

A szívverése apránként lelassult, visszatért a normális ritmushoz. A remegés még eltart egy ideig, ezt tapasztalatból tudta.

Csak egy rossz álm volt. Az a bizonyos álm. Az, amelyikből mindig rémülettől dermedten riad fel. Ami úgy kezdődik, hogy vakuk villannak a szemébe, és mikrofonokat tartanak az orra alá.

– *Grant, Grant, igaz, hogy félig agyonvert egy embert?*

Fejét rázva szabadította ki magát a takaróból, és átment a nappaliba. Odalenn az utcán reklámtáblák villogtak, autók fényszórói világítottak. Szürreális érzés volt, mennyi ember nyüzög körülötte, mégis mennyire egyedül van.

Fogta a laptopját, és leült a kanapéra, de hiába nézegette a bejövő leveleit, a helyzet olyan siralmas volt, mint eddig mindig. Nem volt új üzenete. Még Dennis sem küldött neki semmit, aki elég jó haver. Egy buta macskás videót sem. Aztán a *Család* mappára kattintott, de ott sem volt semmi új. A legfrissebb e-mail is jóval több mint féléves volt, mégsem vitte rá a lélek, hogy törölje a mappa tartalmát.

Az apja személyes sértésnek vette, hogy ő profi futballista akart lenni, és elhagyta a kisvárost, ahol felnőtt. Fel nem foghatta, hogy hagyhatja cserben Grant a családi vállalkozást. Hogy helyezheti a buta vágyait az apja és a húga érdeke elé.

Épphogy elkezdett javulni a viszony köztük, épphogy túl voltak néhány óvatos levélen, tapogatózó telefonhíváson, amikor Grant szégyent hozott a családra. Ezek az apja szavai voltak, és a férfi nem tagadhatta, hogy tényleg ez történt. Ő maga sem talált mentséget a tetteire, szóval még csak nem is haragudhatott az újabb mosolyszünet miatt. A magányát egyedül önmagának és a meggondolatlanságának köszönhette. És ahogy az apját ismerte, mérget vett volna rá, hogy nem kap tőle második esélyt.

Már csak ezért is fontos, hogy a Jaguárok idén megnyerjék a bajnokságot. Grantnek nem maradt más, csak ez. A karrierje. Egyszerűen nem vallhat kudarcot.

2. FEJEZET

– A csudába! – morogta Jasmine, miközben rózsaszín esernyőjével küzdött. A szeles idő gyakorlatilag lehetetlenné tette számára, hogy az eső ellen védekezzen, mert az nemcsak felülről jött, hanem minden irányból csapkodott.

Annyira gyors léptekkel igyekezett a kórház bejárata felé, hogy csaknem elcsúszott a nedves járdán. A fedett részhez érve összecuska, majd jól megrázta az esernyőjét, aztán besietett az önműködő ajtón.

– Jó napot, Jasmine! – köszöntötte a recepción ülő nővér. – Wilson doktor mindjárt itt lesz, addig üljön le egy kicsit.

A lány leereszkedett az egyik műanyag székre, és kontyba csavarta csuromvizes lófarkát. A bokája fájdalmasan lüktetett, biztos jeleként annak, hogy még mindig nem gyógyult meg egészen a baleset óta.

Egyrövid, de alapos vizsgálatot követően Jasmine kezében egyújabb recepttel hagyta el a rendelőt. Az első receptet nemes egyszerűséggel kidobta a szeméttbe, mert gyűlölte a fájdalomcsillapítókat. Úgy érezte, gyöngeség lenne, ha gyógyszerekkel tömné magát.

Az orvos megint azt javasolta, keressen fel egy pszichológust. De Jasmine ezt feleslegesnek tartotta, hiszen nem a fejével volt baj, hanem a bokájával. Ami talán már sosem lesz elég erős ahhoz, hogy lábujjhegyen táncolhasson, márpedig tánc nélkül ő egy senki. Nem ér semmit.

Egek, mennyire hiányzott neki a balett! A flitterekkel kivarrt kosztümök, melyek gyönyörűen csillogtak a reflektorok fényében. A dübörgő taps... Mihez kezdjen az életével most, hogy mindezt elveszítette? Számára a balett volt a legfontosabb. Elképzelni sem tudta, mi lesz így vele.

Az eső vigasztalanul zuhogott, sőt most már időnként egy-egy villám is belehasított a szürke égboltba. Te jó isten, hogy fog hazaérni?! Csuromvizesen, annyi szent!

Bosszúsan írta alá a nyugtát a recepción, és kifizette a számlát abból a borítékból, mely ott lapult a táskájában, és melyen Grant szögletes kézírásával ott állt a neve.

– Jasmine – hallotta ekkor, és összeresztett. Emlegetett számár, gondolta.

Grant a váróteremben állt, alig pár lépésnyire tőle. Tréningruhát viselt, és jóval lazábbnak tűnt, mint akkor, amikor legutóbb találkoztak. A kórházi nővérek és orvosi asszisztensek leplezetlen csodálattal bámulták, és időnként vihogva összesúgtak a háta mögött.

– Nahát, maga meg hogy kerül ide? – kérdezte a lány csodálkozva.

– A csapat ide jár masszíroztatni – magyarázta a férfi. – A vádlim egyszer még megöl, én mondom magának.

Jasmine kárörvendően elmosolyodott. A vádligyakorlatai arról voltak híresek, hogy égő izomlázat okoznak mindenkinek, és kifejezetten boldoggá tette, hogy Grant sem kivétel ezalól.

– Pedig ezek csak afféle lányos gyakorlatok voltak – mondta, és a nyaka köré tekerte narancsszínű sálját.

A férfi csendesen felnevetett, azon a mély torokhangon, amely minden nőt az örületbe kergetett volna. És ezalól Jasmine sem volt kivétel. El is átkozta magát ezért a menthetetlen könnyelműségért.

Együtt mentek át az önműködő ajtón, s odakint heves szellőkések fogadták őket.

– És maga? Maga mit keres itt?

– Egy régi sérülésemet néztem meg a dokival. – Jasmine megállt az előtető alatt, kinyitotta az esernyőjét, és kétségbeesett, amikor azonnal belekapott a szél. – Sajnálom, de most mennem kell.

Grant csodálkozva nézett rá.

– Nem kocsival van?

Jasmine még csak rossz néven sem vehette tőle, hogy dilisnek nézi. Ilyen időben senki sem mond le a személyautó nyújtotta kényelemről – kivéve, akinek nincs. És Jasmine-nek nem volt. Ráadásul kezdett elege lenni abból, hogy a lábára hivatkozva folyton kölcsönkérjen egy kocsit. Már